

γυλοστρώνω Κερκ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τοῦ ρ. σ τ ρ ῶ ν ω.

Ἐπιστρώνω με χάλικας, γ ο υ λ ῖ ᾶ, σκιρροστρώνω ἐνθ' ἄν.: Ἀνεβοκατεβαίνοντας ἓνα γυλοστρωμένο δρόμο Κέρκ. Ἀνήφορο γυλοστρωμένο αὐτόθ. Στ' Ἀργοστόλι εἶχαμε πολλοὺς γυλοστρωμένους δρόμους Κεφαλλ.

γυλόστρωτος ὁ, ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τοῦ ἐπίθ. σ τ ρ ω τ ὅ ς.

Ὁ ἐστρωμένος διὰ μικρῶν λίθων: Στ' Ἀργοστόλι εἶχαμε πολλοὺς γυλόστρωτους δρόμους καὶ αὐλὲς γυλόστρωτες. Συνών. γ ο υ λ ο σ τ ρ ω μ ῆ ν ο ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ ο υ λ ο σ τ ρ ῶ ν ω.

γυλότοπος ὁ, Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τ ὅ π ο ς.

Γ ο υ λ ε ρ ὅ ς 2, τὸ ὅπ. βλ.

γυλοτρώγω Ἐρεικ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ὁ ς τ ὅ, καὶ τοῦ ρ. τ ρ ῶ γ ω.

Ὡς ἀμτβ., νοσοῦν ἐξ οὐλίτιδος τὰ οὖλα: Ἐγυλοφάγανε καὶ κατεβήκανε τὰ γούλια καὶ μείνανε οἱ δοδάρες.

γυλοφάγος ὁ, (I) Πελοπ. (Μάν.) γυλοφάος Ἐρεικ. Ὁθων. Πελοπ. (Μάν.) γυλοφάης Ζάκ. Κέρκ. γ'λοφάης Λευκ. γυλοφάς Ἀνδρ. Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ. Μεραιμβ. κ. ᾶ.) Μῆλ. γ'λοφάς Κύθν. ἀγυλοφάγος Πελοπ. (Μάν.) σγυλοφάος Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ὁ ς τ ὅ, καὶ τοῦ -φ ᾶ γ ο ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀορ. ἔφαγα τοῦ ρ. τ ρ ῶ γ ω. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 7 (1910/11)46.

1) Ἡ νόσος οὐλίτις Ἀνδρ. Ἐρεικ. Κέρκ. Κρήτ. (Ἄγιος Γεώργ. Μεραιμβ. κ. ᾶ.) Κύθν. Λευκ. Μῆλ. Ὁθων. Πελοπ. (Μάν.): Γυλοφὰ ἔχει τὸ κακορρίζικο κ' ἐποφαγώθηκε τὸ γούλος του Μεραιμβ. Τὰ δόδια σ' ποιοῦνε, θὰ νά' χῃς γ'λοφάη Λευκ. Συνών. γ ο υ λ ὁ ς (τὸ) 2, γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο υ σ α, ρ ο υ σ λ ᾶ ς. β) Ἡ ἀκαθαρσία τῶν ὀδόντων, ἡ καταστρέφουσα τὰ οὖλα Πελοπ. (Λακων.) 2) Ἡ νόσος σ κ ο ρ β ο ὦ τ ο ν, δηλ. ἡ διαταραχὴ τῆς θρέψεως ἐκδηλουμένη δι' αἰμορραγικῆς ἐλκωτικῆς παθήσεως τῶν οὐλῶν Ζάκ. Πελοπ. (Μάν.)

γυλοφάγος (II) ἐνιχ. γυλοφάης Ἐρεικ. Ὁθων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τοῦ -φ ᾶ γ ο ς, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς (I).

Γ ο υ λ ᾶ ς (I), τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἐπιακα δυὸ γυλοφάηδες Ὁθων.

γυλοφάγουσα ἡ, ἐνιχ. ἀλογοφάουσα Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ὁ ς τὸ καὶ φ ᾶ γ ο υ σ α. Πβ. καὶ Σ. Δεινάκ. Ἀθηνᾶ 32 (1920), 195.

Γ ο υ λ ο φ ᾶ γ ο ς (I) 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γυλόφυλλο τό, Κύθηρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ο υ λ ᾶ (II) καὶ φ ὦ λ λ ο.

Τὸ φύλλον τῆς κράμβης.

γούλωμα τό, Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ο υ λ ῶ ν ω (II).

Ἡ ἐπὶ τῶν ριζῶν φυτοῦ ἐπισώρευσις χώματος.

γουλώνω (I) Πόντ. (Χαλδ.) γουλώνου Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I).

1) Πληροῦμαι μέχρι τοῦ λαιμοῦ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐγούλωσεν ἡ χαμαιλέτε (= ἐγέμισεν σιτᾶρι ἡ γούλα (βλ. γ ο ὕ λ α 3i) τοῦ χειρομύλου). 2) Πνίγω τινὰ συσφίγγων τὸν λαιμόν του διὰ τῶν χειρῶν μου Μακεδ. (Καστορ.) Συνών. λ α ι μ ο υ ρ ῖ ᾶ ζ ω. 3) Πλέκω τὸν λαιμόν, τὴν κνήμην τῆς κάλτσας Πόντ. (Χαλδ.)

γουλώνω (II) Πελοπ. (Ἡλ. Κερπιν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II).

1) Παχύνομαι Πελοπ. (Ἡλ. Κερπιν.): Κόβω τὶς κορφὲς τῶν ἀμπελιῶν γιὰ νὰ γουλώσουν τὰ σταφύλια Ἡλ. 2) Συσσωρεύω χώμα περὶ τὴν ρίζαν τοῦ φυτοῦ Πόντ. (Κοτύωρ. Σταυρ. Χαλδ.): Ἐγούλωσα καλὰ τὰ καρότφᾶ (= συν-εσώρευσα πολὺ χώμα εἰς τὴν ρίζαν τῆς πατάτας) Σταυρ.

γουλωτᾶρι τό, ἀμάρτ. γουλουθᾶρι Μακεδ. (Βόιον).

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γ ο υ λ ω τ ὅ ς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο ὕ λ α (I), καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ ι.

Ἐκαστον τῶν δύο πλαγίων ξύλων, τὸ ἔχον κοιλότητα εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται ὁ ἄξων τῆς διτροχῆς ἀμάξης.

γουλωτὸς ἐπίθ. Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ. κ. ᾶ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ο υ λ ῖ (II) καὶ τῆς παράγωγ. καταλ. -ω τ ὅ ς.

Ἐπὶ λαχάνων καὶ ἄλλων ποῶν, ὁ ἔχων βλαστὸν παχὺν καὶ τρυφερὸν ἐνθ' ἄν.: Γουλωτὲς βροῦβες Νεάπ. Γουλωτὸ ραδίκι αὐτόθ.

γούμενα ἡ, σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) γούμενη Χίος γούμινα Στερελλ. (Περίστ.) γούμινα Πελοπ. (Ξεχώρ.)

Ἐκ τοῦ Ἑνετ. *gomena* = κάλως, κάμιλος τὸ ὅπ. πιθαν. ἐκ τοῦ Ἀραβ. *gumil* = κάλως, βλ. H. R. Kahane-A. Tietze, *Lingua Franc.*, 219, 252 — 253, 318. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπουναλ., Διήγ. Κρητ. πολέμ., στ. 16 (ἐκδ. Α. Ξηρουχ.) «Ἐγίνη πλήσα ἀναμιγὴ'ς τὰ κάτεργά των μέσα | καὶ τρέχουν μ' ἄλλες γούμενες καὶ τὴ μαούνα ἐδέσαν».

1) Κάλως ἐκ καννάβεως ἡ σύρματος, διὰ τοῦ ὁποίου τὸ πλοῖον προσδένεται εἰς τὴν ξηρὰν σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Ἡ γούμενα τοῦ καραβιοῦ σύνθηθ. Ὁλο σαραδάρια σκοινιά εἶχε ὁ γρίπος, χοδρά, γούμενες ἦτανε Προπ. (Μαρμαρ.) Βλέποντας τὸ ναύκληρο ποῦ ἔστριφε τὰ ἔμπολα μᾶς γούμενας (ἔμπολα = τὰ ἐκ κλωστῶν συμβλήματα, τὰ ὁποῖα ὁμοῦ συστρεφόμενα ἀποτελοῦν τὸ σχοινίον) Α. Καρκαβίτσ., Λόγ. πλώρ., 35. Τὸ παλάγκον ἐκόπη ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ἐλκυσμοῦ, ἡ γούμενα με τοὺς δύο μακαράδες ἔμεινεν ἀπρακτος περὶ τὴν πρύμνην Α. Παπαδιαμ., Πεντάρφ., 33 || Φρ. Σηκώνω τὴ γούμενα (= ἀναχωρῶ, ἀποπλέω, λύω τὰ πρυμνήσια) πολλὰχ. || Παροιμ. Βοηθᾶ σε ἡ γούμενα καὶ φαίνεσ' ἀντρεωμένος (ἐπὶ τῶν ἐπιτυγχάνοντων τοῦ σκοποῦ των, διότι ἔτυχον καταλλήλου περιστάσεως ἢ τῆς συνδρομῆς ἰσχυρῶν προσώπων) Ἀθῆν. Πελοπ. (Μεσσην.)

Σὰ σὲ βοηθᾶ ἡ τύχη, δένε γούμενα ὅπου τύχη (ὅταν ἔχῃς βοηθὸν τὴν τύχην, τὰ πάντα ἔχουν διὰ σὲ εὐνοϊκὴν ἐκβασιν). I. Βενιζέλ., Παροιμ., 2, 27, 1 54 || Γνωμ. Δυὸ τρελλοὶ τὴ γούμενα τὴ σποῦνε καὶ δυὸ φρόνιμοι δὲ σποῦνε μουνδὲ τὴ δρίχα (ὅτι οἱ παράτολμοι ἐπιτυγχάνουν εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας οἱ φρόνιμοι ἀποτυγχάνουν) Κρήτ. (Ἐννέα Χωρ.) || Ἀσμ.

Καράβι γινδνεύγει σὲ βαθιὰ νερά
μὲ γούμεν' ἀσημένια, μ' ἀργυρὰ κλειδιά
Σύμ. || Ποίημ.

Κανένα δὲν ἐπρόφτασε ἄγκουρα νὰ σαλπάρῃ,
ἄλλο τὴ γούμενα ἄφινε, κι ἄλλο τὴν ἄγκουρά τους
Ι. Ξουρῆ, Δελτ. Ἱστορ. Ἑθνολ. Ἑταιρ. 1 (1883), 471.
Ἡ σημ. καὶ παρὰ Μπουνιαλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. κ ἄ-
β ο ς, κ α ρ α β ο τ ρ ι χ ι ᾶ, π α λ α μ ᾶ ρ ι. β) Χον-
δρὸν ἐν γένει σχοινίον Κρήτ. Μῆλ. Παξ. Πάρ. Πελοπν.
(Μεσσην. Ξεχώρ.): Δὲ γαθίζει ἄνε δόνε δέσουνε καὶ μὲ
τσί γούμενες (ἄνε = ἀκόμη καὶ ἄν) Κρήτ. Γιὰ νὰ κρατή-
σουμε τοῦτο τὸ μυνάρι, πρέπει νὰ δὸ δέσουμε μὲ γούδινα
Ξεχώρ. Μὲ τούτῃ δὴ τὴ γούδινα ποὺ μοῦ δώσε δὲ βορῶ
νὰ ζαλώσω αὐτόθ. 2) Ἀλυσίς ἢ σχοινίον ἀγκύρας πλοίου,
ἀγκύριον Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Περίστ.)—
Ν. Παλάσκ., Ὀνοματολόγ. 10, 15 — Νουμάς, 161, 8
— Λεξ. Γαζ. 3) Χονδρὸν σχοινίον, διὰ τοῦ ὁποίου στρέφε-
ται τὸ στροφεῖον τοῦ ἐλαιοπιεστηρίου, ὁ ἄ ρ γ ᾶ τ η ς 5
(βλ. λ.) Κρήτ. (Κίσ. Κυδων. Νεάπ. Ραμν. Σέλιν.): Δέσε τὴ
γούμενα 'ς τὴ μανουέλα μὴ γυλιέται χάμαι Κίσ. 4) Σχοι-
νίον, διὰ τοῦ ὁποίου προσδένεται ἐπὶ τοῦ σωκάρου ἢ προέκ-
τασις τοῦ ἄξονος προκειμένου νὰ παύσῃ ἢ κίνησις τοῦ ἀνε-
μομύλου Καστ. Τῆν (Σμαρδάκ. κ. ἄ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύθηρ.

γουμενέτα ἡ, Κρήτ. (Ἱεράπ.) — H. R. Kahane - A.
Tietze, *Lingua Franc.*, 254 γουμενέτο τό, Σύμ. — Γ.
Σαχτούρ., Ἱστορ. Ἡμερολ., 154 I. Τομπάζ., 25.

Ἐκ τοῦ Ἱταλ. *gomenetta* = μικρὸς κάλως.

Μικρὸς κάλως ἐνθ' ἄν.: Ἐκόπη τὸ γουμενέτο, μὲ τὸ
ὁποῖον εἶχομεν δεμένον ὀπισθὲν μας τὸ Ἰονικὸν βόικι Ι.
Τομπάζ., ἐνθ' ἄν.

γουμενιά ἡ, Ν. Κοτσοβίλ., Ἐξαρτ. πλοίων, 12 Α. Πα-
λάσκ., Ὀνοματολόγ., 16 — Λεξ. Βλαστ., 303 Πρω. Δημητρ.
Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ μ ε ν α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ᾶ.

1) Γ ο ὕ μ ε ν α 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Δημητρ. 2) Τὸ κα-
θιερωμένον μῆκος τῶν κάλω, ἥτοι 100 ὀργυαί, ὡς μετρικὴ
μονάς ἐνθ' ἄν.

γουμενίτσα ἡ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ο ὕ μ ε ν α καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ί τ σ α.
Μικρὸς κάλως. Συνών. γ ο υ μ ε ν ἑ τ α.

γούνα ἡ, κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Μισθ.) Πόντ. (Ἱμερ.
Οἶν. Τραπ.) Τσακων. γούν-να Ἀμοργ. Κύπρ. Κῶς Μεγίστ.
Ρόδ. βούν-να Κύπρ. Ρόδ. ὄουνα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γού-
να τὸ Καππ. (Φλογ.)

Τὸ Βυζαντ. οὗς. γ ο ὕ ν α, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ μεσ. λατιν.
gūna. Γραφὴ γ ο ὕ ν α ἀπαντᾷ ἤδη παρ' Ἡρωδιαν.,
Ἐπιμ., 124. Κατὰ τὸν P. Kretschmer, *Glotta* 1, 368
κελτικῆς ἀρχῆς, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ Σλαβ. *gūna*.

1) Δέρμα ζῴου ἐντρίχον κοιν. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Οἶν.
Τραπ.) Τσακων.: Ἐχ' καλὴ γούνα αὐτὸ τὸ κ'νάβ' Στερελλ.
(Ἀχυρ.) Ἐχει μὴ ὥραία γούνα ἢ γάττα σας Ἀθῆν. Περ-
νάει ἓνα σκυλλὶ ὅλο γούνα τὸ τομάρι του αὐτόθ. || Φρ. Ἐν νὰ
σοῦ βγάλ-λω τήβ βούν-να σου (ἐπὶ ἀπειλῆς· θὰ σὲ γδάρω ζῶν-
τα) Κύπρ. || Παροιμ. Ὡσπον νὰ πῇ ὁ ἀλουπὸς πάου-πάου,
τὴν βούν-ναν του ἐβάλαν τὴν (ἐπὶ ἀμελῶν, οἱ ὁποῖοι κατα-
βάλλονται ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐπιτηδείων ἀντιπάλων των)
Κύπρ. Ἡ γάττα γιὰ ψάγια τὴ γούνα τζη πουλεῖ (ἐπὶ λαί-
μάργων) Θήρ. β) Μεταφ., τὸ δέρμα Κύθηρ.: Γνωμ. Ἀρ-
ρώστου γούνα φαίνεται καὶ νηστικοῦ μαγοῦλες. 2) Ἡ ἐν-

τριχος κατεργασμένη δορὰ ζῴου χρησιμοποιουμένη ὡς
ἐπώμιον ἢ ὡς χειρὶς ἢ ὡς περίρραμμα ἐνδυμάτων κοιν. καὶ
Καππ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.) Τσακων.: Γιακᾶς —
μανσὸν — γαριτούρα ἀπὸ γούνα. Ἐβαλα 'ς τὸ πανωφόρι
μου γούνα. Τώρα συνηθίζονται γούνες 'ς τὰ φορέματα κοιν.
Συνών. γ ο υ ν ᾶ ρ ι. 3) Χειμερινὸν ἐπανωφόριον ἐξ ἐντρίχου
κατεργασμένου δέρματος κοιν. καὶ Καππ. (Ἀνακ. Φλογ.)
Πόντ. (Ἱμερ. Τραπ.) Τσακων.: Τῆς πῆρε μὴ γούνα ποὺ
κοστίζει χιλιάδες. Ντύθηκε 'ς τὶς γούνες κοιν. Ἐπέρα-
σαν οἱ μεγαλονσάνες μὲ τσί ὄυνες καὶ πάσι 'ς τὴν ἐγλήσά
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Φέρισκα εἰς σὴ βόλ' γούνες γιὰ τὰ ν'αῖκε
τουνε (ἔφερχαν ἀπὸ τὴν Πόλη γούνες γιὰ τὶς γυναῖκες
τους) Ἀνακ. Τὸ γούνα μ' νὰ τὸ δώκῃς σὸ παππᾶ Φλογ.
Ἐφόρεσεν τὴ γούνα αὐτ' Τραπ. Γούνα ἀγούνιαστ' Μακεδ.
(Σιάτ.) Ἀπὸ τὴν πετδᾶν τοῦ γαάρου μας 'ἐν νὰ σοῦ κάμω
βούν-ναν Κύπρ. Ἐφόρεμ μίαν ὥραίαβ βούν-ναν αὐτόθ.
Ἡρτεμ 'βὸ τὴ χώρα μινὰ ξένη τσαι φορεῖ μιάγ γούν-να
Κῶς. Γούνα σαμουρένια (ἐκ δέρματος ἰκτίδος, ἀρίστης ποιό-
τητος) Χίος (Ὀλυμπ.) || Παροιμ. φρ. Ἐχω ράμματα γιὰ
τὴ γούνα σου (ἐπὶ ἀπειλῆς· ἔχω τὴν δυνατότητα νὰ σὲ τιμω-
ρήσω) πολλαχ. Τοῦ τίναξε τὴ γούνα (τὸν ἔδειρε) Κεφαλλ.
Μακεδ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Συνών. φρ. Τ ο ὕ τ ῖ ν α ξ ε τ ὸ
σ κ ο υ τ ῖ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διήγ. Παιδιόφρ., στ. 176 (ἐκδ.
Wagner, σ. 147) ἔρις ποντικοῦ καὶ γαλῆς, πρὸς τὴν οὗτος
λέγει: «ἐνε καὶ σκύλος κυνηγὸς καὶ νὰ σὲ κυνηγήσῃ | τινάξῃ
καὶ τὴν γούναν σου νὰ κόψῃ τὴν ὀφρὺν σου». Τὸν ἔχει τῆς
γούνας του μανίκι (τὸν ἔχει ὑποχείριον) Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
— Λεξ. Πρω. Δημητρ. Τσῆ γούνας-ι- τ' μανίκι (συνών. μὲ
τὴν προηγουμ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Δὲ θὰ σὲ κάνω τῆς
γούνας μου μανίκι (δὲν θὰ σοῦ ἀνακοινώσω τὰ μυστικά μου)
Κέως. Τ'ς γούνας μ' μανίξ' (ἐπὶ οἰκειότητος μεταξὺ προ-
σώπων) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σηλυβρ.) Τῆς γούνας μ'
μανίτσι (ἐπὶ φορτικοῦ ἀνθρώπου) Σκυρ. Τῆς γούνας μου
μανίκι (ἐπὶ τῶν μηδένα ἢ ἀπομεμακρυσμένων συγγενικῶν
δεσμῶν ἐχόντων) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Μύκ. — Λεξ. Βλαστ.,
410. Τ'ς γούνας μ' γιακᾶς (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Ἡ παροιμ. φρ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ. Συνών.
φρ. Τ ῆ ς κ ᾶ π π α ς μ ο υ μ α ν ῖ κ ι. Ὁρίστε γούνα,
κάθησε ἀπάνω (ἐπὶ παροχῆς καταλλήλων συνθηκῶν) Ἡπ.
Μᾶς ἔγινιν ἡ γούνα καλὰ (καλῶς ἐπάθομεν) Μακεδ. (Βέρ.)
Τοῦ κόφτω — τοῦ ράφτω γούνες (τὸν κακολογῶ) Κρήτ.
Μ' ἔκαψε τὴ γούνα μου (μὲ ἐβασάνισε) Κρήτ. Πελοπν.
(Κίτ. Μάν.) Γύρισε τὴ γούνα τ' ἀνάποδα (ὠργίσθη) Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) Βάν' τὴ γούνα τ' ἀνάποδα (ἐπὶ
τοῦ μὴ ἱκανοῦ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ ἐκ τῆς θέσεως του
ἀπορρέοντα καθήκοντα) Μακεδ. (Ζουπάν.) Τὴν γούν-ναν θὰ
μοῦ βάλλῃ (ἐπὶ ἀπειλῆς) Χίος. Φάι, γούνα, π'λάφ' (φάγε, γούνα,
πιλάφι· ἐπὶ τῶν τιμωμένων ὅχι ἔνεκα τῆς ἀξίας των ἀλλ'
ἔνεκα τῆς καλῆς ἐνδυμασίας των) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Γού-
να, φὰ κασουνάκι (= εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ σιτάρι· συνών. μὲ
τὴν προηγουμ.) Πόντ. Συμπεθεριάζ' ἢ κάππα μὲ τὴ γούνα
(ἐπὶ τῆς δυνατῆς σχέσεως μεταξὺ ἀτόμων ἀνηκόντων εἰς
διαφόρους κοινωνικὰς τάξεις) Θ. Κολοκοτρ., Διήγ. συμβάντ.
2, 100 || Παροιμ. Ἐκαψα τὴ γούνα μου νὰ μὴ μὲ τρώῃ οἱ
ψύλλοι (ἐπὶ τῶν ὑφισταμένων θυσίας διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν
ἐλευθερίαν δράσεως ἢ κινήσεως) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Ὅπου
'ἐ φτάνει τὸ χέρι σου, μὴν κρεμᾷς τὴ γούνα σου (μὴν ἐμπι-
στεύεσαι τὰ πράγματά σου, εἰς μέρη, τὰ ὁποῖα δὲν δύνασαι
νὰ ἐλέγχῃς) Σίφν. Ἡρτα κοντά σου ποὺ 'χεις βούν-ναν
νὰ βάλλω καὶ 'βὼ ράσο (ἐπὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐλπίζουν εἰς
τὴν βελτίωσιν τῆς θέσεώς των, ὅταν εὐρίσκωνται πλησίον

